— Ти диви, — каже мама, —
знявся вітер. —
І позачиняла всі вікна й двері.

Коли це Щ о с ь З е л е н е
сіло собі на кватирку,
звісило ноги
аж до підвіконня
й просить:
— Не жени мене звідси, дівчинко,
я не вітер.
Я ще тільки Вітрець.
Я не хочу зривати листя з дерев.
Я не хочу по квітках — потоптом.
Я не хочу зніматись, як вітер…
Можна мені посидіти оттутечки
й трішечки погойдатись?